

VEREBÉLYI MÁRTA

KÜLÖNKIADÁS – AZ ÚJSÁGCIKKEINK MARGÓJÁRA

Kedves Tanár Úr!

Megelőzött a híred. Még mielőtt kommunikáció szakos hallgatóként igazán megismertelek (a régi képzésben, 2005–2006 környékén) azt csiripelték a madarak ugyanis, hogy rendkívül szigorú vagy, nehéz nálad olyan jegyet szerezeni, ami görbül, s hogy még az elégtelenért is majd' egy órát „izzasztod” a diákokat. Mindezt tudván az általános nyelvészeti vizsgára igen sokat készültem. Tényleg...

Az igazság az, hogy felesleges feszültséget keltettek bennem a mendemondák (még ha volt is bennük némi igazságtartalom), és emiatt nem tudtam úgy teljesíteni, ahogyan szerettem volna. Zavaromban saját magamat kevertem bele az egyik gondolatba, amikor már tudtam, hogy „na, ez tuti, nem lesz meg”. Ám soha, egyetlen egy tanárral sem beszélgettem olyan jól vizsga közben, mint veled – pedig egy tekintélyes egyest véstél be az indexembe. De akkor is sejtettem, rosszul ítélnék meg a hallgatók. Éreztem, Te nem szereted, ha valaki zavarba jön a vizsgán, azt értékeled inkább, ha valaki élelmes, ha kreatív, ha ki tudja vágni magát egy szituációból. Nekem akkor ez nem jött össze, de mint ahogyan már mondtad nekem néhányszor, „buldogtermészetem” van, vagyis elérem, amit igazán akarok. Jól gondolod. Nos, ez a tulajdonságom nem engedte, hogy mindez ennyiben maradjon. Bizonyítani akartam.

Az élet úgy hozta, hogy legközelebb a kommunikációtanár mesterképzésen találkoztunk. Szerettem volna ezt a diplomát, és úgy véltem, remek alkalom lesz majd ez arra is, hogy „törlesszek”. Hogy itt majd most sikerülni fog, és hogy meg is teszek mindent azért, hogy jó jegyeket szerezzek. Piszok nehéz volt helytállni tapasztalt tanárok között, és néha úgy is éreztem, hogy szigorúbban osztályozol engem, nagyobb az elvárás velem szemben. Négyeseket kaptam csak, bármit csináltam. Aztán néha megleptelek, és mondtad is nekem többször, hogy „Márta, maga pozitív csalódás”. „Na végre...” – gondoltam magamban. És megmondom őszintén, hogy a kritikád és a dicséreted egyaránt motivált. Sőt, szerintem személyiségfejlődés szempontjából kifejezetten jót tett nekem az az év...

Azóta egészen más a helyzet. Én időközben rájöttem, hogy valóban igazam volt, amikor azt gondoltam, hogy „Varga Gyula nem „mumus”. Varga Gyula tényleg „jó arc”. Tudása, precízége tiszteletre méltó.

Örömmel vettem, hogy néhány hónappal ezelőtt elkezdtek a *Legyen szó róla!* sorozatot a Heves Megyei Hírlapban. Bár a témakifejtések a Te érdemeid, jó veled együtt dolgozni. Gondolkodásra, kutatásra ösztönözöl, feladatot, ugyanakkor teret is kapok. Sikeres rovatot indítottunk, a visszajelzések azt mutatják, hogy szeretik az emberek. És ahogyan magad is fogalmaztad korábban, nagy szó ma egy megyei laptól, hogy ilyet bevállal. Működik. Mindig megmosolyogtat:, hogy „állandó nyelvi szakértőnk”-ké váltál. A fősulis évek alatt nem gondoltam volna, hogy majd állandó kapcsolatban leszek veled, de büszke vagyok rá, hogy veled dolgozhatok. Annak idején sokszor kifejtetted nekünk, mi jellemzi a mentort. Én téged tartalak igazi mentornak.

Jó veled beszélgetni, bölcs tanácsaidat meghallgatni, a humorérzékeddel még a rosszkedvből is kibillentesz.

Szóval, amit beszéltünk is már oly' sokszor, a Skorpió valójában egy jó jegy, pláne, ha jó kapcsolatot ápolunk vele. Úgy érzem, hogy engem nem fenyeget az a bizonyos a fullánk. Bízom benne, hogy jó sokáig egészségben tudhatunk magunk mellett – mi, akik mentorunknak, sőt, barátunknak vagy pótapánknak tartunk téged.